

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Emili Solano, monjo de Montserrat
20 de juliol de 2008
Sap 12,13.16-19 / Rm 8, 26-27 / Mt 13, 24-43

Avui, Sant Mateu ens ofereix les paràboles del blat i el jull, la mostassa i el llevat que parlen del misteri del Regne del Cel. Són narracions molt gràfiques que ens ajuden a entendre la realitat d'aquest Regne que està arribant. És a dir, la presència de la gràcia divina que actua amb poder per als qui sàpiguen acollir-la amb promptitud i saben correspondre.

El Papa Benet XVI dedica un ampli capítol del seu llibre "Jesús de Natzaret" a l'evangeli del Regne. Diu el Papa que el distintiu del missatge de Jesús és la nova proximitat del regne de Déu. Aquesta proximitat del tot nova és Jesús mateix. A través de la seva presència i la seva activitat, Déu entra en la història, aquí i ara, d'una manera totalment nova, com Aquell que obra".

"Vingui a nosaltres el vostre Regne" ens fa dir Jesús en el Pare nostre. Amb aquesta petició reconeixem en primer lloc la primacia de Déu: on Ell no està, res pot ser bo. On no es veu Déu, l'home decau i decau també el món. Amb aquesta petició, "Vingui a nosaltres el vostre Regne" (no el nostre), el Senyor ens vol dur precisament a la seva manera de pregar i d'establir les prioritats del nostre obrar. El primer i essencial és el cor dòcil, perquè sigui Déu qui regni i no nosaltres. El Regne de Déu arriba a través del cor que escolta. Aquest és el camí. Per això, nosaltres hem de pregar sempre.

Allí on apareix aquest Regne tot es transforma: la vida familiar, l'equilibri personal, les relacions socials en el lloc del treball, els encontres quotidians i cada circumstància. Aquest Regne és de pau i justícia, de goig i amor. Per això ara "s'ha complert el temps"; ara és, de manera singular, el temps del goig, doncs en Jesús Déu ve al nostre encontre. En ell ara és Déu qui actua i reina. Reina a la manera divina, és a dir, sense poder temporal, a través de l'amor que arriba fins a l'extrem, fins a la creu. Però també és el temps de la conversió i el penediment.

"¿No era bona la llavor que vau sembrar al vostre camp? ¿Com es, doncs, que hi ha jull?" El jull (concretat com vulguem) neix de algú que ens vol mal. Moltes vegades ens comportem com "partidaris del Maligne." Busquem més el nostre interès, (encara que a la llarga ens destrueixi), que la glòria de Déu. Quan de vegades em descobreixo pensant en les meves coses, les meves necessitats, els meus capritxos; em vaig transformant a poc a poc en jull. No només quan peco pel meu egoisme o la meva supèrbia estic fent un mal a l'església; quan no sóc tot el virtuós que podria ser, aprofitant el munt de gràcies que Déu em dona, m'estic convertint en partidari del Maligne.

"Es l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar", deia la segona lectura. El Senyor té la mania de no deixar-nos sols. Aquests gemecs de l'Esperit sorgeixen en el fons del cor de l'home, fins del cor de l'home més dolent que coneixem.

Els gemecs de l'Esperit ens ajuden a destriar el bo del dolent. El pagès no s'acontenta amb veure el seu camp ple de vegetació. La seva alegria és veure el camp ple de blat; el jull, per molt verd que sigui, només serveix per cremar-lo.

Potser la nostra Diòcesi, la nostra parròquia, la nostra família, els nostres amics, la nostra vida ..., no són un camp de blat sense cap planta dolenta. Segurament, i més quan estem tristos o empipats, descobrim un munt de jull. Llavors és moment d'aprofitar la gràcia de Déu i canviar el jull en blat abans que sigui tard.

La nostra Mare del cel, la Verge Maria, fa d'altaveu d'aquests gemecs de l'Esperit. Demanem-li a Ella que ens ajudi a acceptar la nostra fragilitat i a seguir en davant, creixent i madurant per al Senyor.